

Pe scurt despre Poezia Lacustra

Poezia Lacustra este o reverie temporală. Elementul fundamental este apa, simbol al disoluției totale.

Criticul literar Dana Dumitru considera că în această poezie există o deplasare de la realitate spre vis, dar visul nu are o valoare compensatoare, ci îl întoarce pe poet în fața tot spre realitatea tragică în care trăiește.

Sentimentul fundamental este cel al însingurării tragice. Singur în univers, poetul intuiește ploaia, ca plansul materiei însăși:

De-atâtea nopți aud plouând,
Aud materia plângând
Sunt singur, și mă duce-un gând
Spre locuințele lacustre.

Cât de singur poate fi poetul, rupt de semenii săi, de realitatea în care trăiește, încât să se întoarcă în gând în preistorie, în afara societății, a civilizației, a istoriei. Teamă omului primitiv de fiarele salvatice este înlocuită de teama omului modern în fața morții. Brusca, în nopți, poetul constientizează amenințarea morții:

Și parcă dorm pe scanduri ude,
În spate mă izbeste-un val -
Tresar prin somn, și mi se pare
Că n-am tras podul de la mal.

În strofa următoare poetul creează senzația unei suspendări temporale și a ratacirii într-un gol primordial:

Un gol istoric se întinde,
Pe-aceleși vremuri mă găsesc ...

Sentimentul dezagregării totale este exprimat în următoarele versuri:

Și simt cum de atâtea ploaie
Pilotii grei se prăbuesc.

Ultima strofa exprimă același plan cosmic al materiei. Versul tot tresărind, tot așteptând, realizat prin verbe la gerunziu, exprimă persistența chinului, al așteptării:

De-atâtea nopți aud plouând,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Tot tresarind, tot asteptand
Sunt singur si ma duce-un gand
Spre locuintele lacustre.

Verbele la gerunziu contribuie la realizarea unei nelinisti metafizice si rimeaza -nu intamplator- cu substantivul gand. Acest substantiv sugereaza constientizarea conditiei tragice a omului.

Intreaga poezie exprima o neliniste metafizica, generata de sentimentul mortii inevitabile. Esenta o reprezinta viata amenintata de moarte. Exista in aceasta poezie doua realitati, care se suprapun: realitatea exterioara, deprimanta, care obliga la izolare si deprimare, disperare si realitatea interioara, la fel de apasatoare, care nu gaseste nici o sansa de salvare. Exista apoi o alternare a planurilor material si spiritual, trecerea din unul in celalalt, facandu-se printr-un impuls inconstient.